

Рудолф Шенкер
с Ларс Аменд

ROCK YOUR LIFE

РАЗТЪРСИ
ЖИВОТА СИ

First published as „ROCK YOUR LIFE“
by Rudolf Schenker with Lars Amend
© 2009 by mvg Verlag, FinanzBuch Verlag GmbH, Munich, Germany
www.mvgverlag.de; www.the-scorpions.com; www.rockyourlife-yeah.com
Concept & Artwork: © Saskia Ketz, www.saskia-ketz.de
Photography: © Marc Theis, www.marctheis.de

All rights reserved.

Всички права на български език са запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или използвана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Махалото“.

© Николай Т. Василев, превод 2010
© Издателство „Махалото“
„Найс Ан“ ЕООД, адаптация на корица 2010

ISBN 978-954-8338-13-4

ПРИНЦИПЪТ НА ДЖУДОТО

ИЗРАБОТИЛ СЪМ СИ ЕДИН доста елементарен трик. Ако усетя, че в далечината се задава проблем, изобщо не му позволявам да ме победи, а на секундата го преобразявам в положително събитие, което да ме тласне напред. В това отношение съм истински вълшебник и бих желал да ти покажа как можеш да омагьосаш и собствения си живот. Когато забележа, че нещо не върви както трябва, не се спотаявам, надявайки се, че бурята ще ме отмине, а се устремявам право към източника ѝ. Гмурвам се в нея, като същевременно се възползвам от инерцията ѝ, за да направя още няколко крачки в правилната посока, и по този начин победителят винаги е един – аз и само аз.

Звучи твърде теоретично? Добре тогава, спомни си последното си посещение при зъболекаря. Боли те мъдрец и си наясно, че са необходими спешни мерки, но бягаш от реалността, заблуждавайки се, че състоянието ти ще се подобри от само себе си. Страхът ти от това, което евентуално те очаква на зъболекарския стол, те напряга и изнервя, и така се стига до осезаемо влошаване на положението. Направо умираш от болка, но предпочиташ да я потиснеш с лекарства и продължаваш да търпиш. Крайният резултат е, че наистина ще прекараш дълги и мъчителни часове с най-различни инструменти в устата...

По същия начин стоят нещата и с множество други аспекти на живота. Повечето хора прекарват дните си в такова безхаберие, че позволяват на проблемите да ги връхлетят със страшна сила и да ги тръшнат по гръб с безпомощно разперени ръце, а накрая се чудят защо цялото им тяло се е покрито със синини.

Осъзнай се!

Започни да си задаваш въпроса *защо* ти се изпречва този или онзи проблем. С какво си допринесъл за това – без значение дали съзнателно или не – и какви изводи можеш да си извадиш от вече преживяното? Всички тези неуспехи не нахлуват в живота ти от нищото и за всеки от тях си има причина. Също както във всеки от тях има смисъл. Най-общо те представляват нещо като знак „СТОП“ – повод отново да се концентрираш върху пътя си и над своите първоначални намерения.

***Трябва да възприемаш
препятствията
като естествен защитен механизъм.***

Той контролира темпото, с което се движиш, и те подтиква да не бързаш, за да можеш евентуално да коригираш посоката си. Този механизъм е част от живота. Припознай го като такъв, спри да го оценяваш като нещо негативно и се научи да го използваш в своя полза. Когато го постигнеш, ще установиш, че си излязъл от омагьосания кръг с *лекота*. В противен случай ще продължиш да се оказваш повален по гръб, докато не разбереш какъв си и какъв не си – едва тогава броят на неуспехите ти ще започне все повече да намалява.

През първите години от съществуването на Scorpions често прибегвах до този трик, тъй като наистина няма друг начин да оцелееш, след като непрекъснато удряш на камък. Никой не желаше да слуша музиката ни, а медиите ни нанасяха удар след удар – повярвай ми, по онова време нещата бяха доста по-груби. Т.нар. „музикални критици“ и „експерти“ махваха с ръка и ни отхвърляха с коментари от рода на: „Рок група от Германия с текстове на английски език? Никой не иска да чува за такова нещо!“ Всички рецензии за нас в немската преса бяха все в този дух и според тях бяхме не просто катастрофални – за Scorpions дори не си струваше да се говори. Когато все пак ни се усмихна щастие то да ни споменат в едно списание, статията изобилстваше от заключения като: „Ако си слушал един от албумите им, все едно си слушал всички. Ценното при плочите на Scorpions е, че са идеални за подлагане под някой от краката на клатеща се маса, ако не ти се намират подложки за бирени халби под ръка.“

Немските медии безмилостно ни се присмиваха и подиграваха, особено на Клаус* заради специфичния му глас, но ние не се оставихме да бъдем сплашени и обезсърчени от заливащата ни отвсякъде отрицателна енергия. Благодарение на помията, която системно беше изсипвана върху нас, се амбицирахме, замислихме се сериозно над ситуацията и си наложихме да станем още по-креативни в сравнение с повсеместно възхваляваните ни конкуренти. По-късно точно тази нагласа се оказа и най-силният ни коз в Америка – страната с най-големия музикален пазар в света. Покрай множеството удари,

* Става дума за вокалиста на Scorpions Клаус Майне. – Б.пр.

които бяхме понесли в Германия, се бяхме научили да не обръщаме внимание на глупости, а да се концентрираме изцяло над музиката и благодарение на нестихващия ентузиазъм, с който подхождахме към работата си, групата започна да се развива невероятно бързо и беше приета изключително добре в чужбина. От всяка пора на телата ни струеше жар за живот, която се просмукваше и в творчеството ни – факт, който беше усетен дори от вечно критично настроените англичани. Те така и не можеха да проумеят как една толкова свежа рок група може да идва точно от Германия. Както е казал Исус: „Никой не е пророк в собствената си страна.“

Покрай невероятните успехи, които жънехме зад граница, контрастът с приема ни у дома ставаше все по-голям и започнахме да умуваме как бихме могли да променим отрицателното мнение на немската преса. Накрая събрахме всички репортажи от наши концерти, публикувани в чуждестранния печат, и ги изпратихме с приятелски поздравии до музикалните списания в Германия. От различни източници разбрахме, че любимите ни критици останали доста изненадани и името ни изведнъж отново започнало да се споменава на редакционните им сбирки:

– Чакай малко... Scorpions? Хмм, това не бяха ли онези момчета от Хановер?

– Същите. Оказва се, че са предизвикали фурор в Белгия, Франция и Холандия.

– Моля?

– Да, шефе. Дори и в Англия!

– Каквооо? Невъзможно! Та те не звучаха добре... Хубаво, нека им обърнем внимание – не, че са ни липсвали, но все пак...

– Окей, но... Някой има ли тяхна плоча под ръка?

– Разбира се – нали я подлагаме под единия крак на разклатената маса!

Да, така беше навремето. И да, нещата наистина стоят по този начин – зад всяка лоша новина се крие някоя добра. И обратното! Всичко зависи от подхода. В миговете на триумф често сме склонни да забравяме отрицателните аспекти на живота си, тъй като случващото се в момента е доста по-приятно. Докъде може да доведе това, става ясно от следващата история. *Какъв кошмар!*

КОГАТО КЛАУС ИЗГУБИ ГЛАСА СИ

МАРТ 1981 г. Подготовката за записите на албума ни *Blackout* бе приключила, акумулаторите ни бяха заредени докрай, образно казано, и изгаряхме от нетърпение отново да влезем в студио след многото месеци, прекарани на турне. Докато обикаляхме по света, двамата с Клаус бяхме натрупали доста идеи за песни, а и настроението в групата бе повече от добро. Бяхме напълно и безрезервно *готови за рок!* Нещо обаче изглеждаше различно в сравнение с преди. Сякаш витаеше във въздуха... Чудя се, дали и Клаус е имал същото предчувствие?

Студиото на дългогодишния ни продуцент Дитер Диркс се намираше в градчето Щомелн близо до Кьолн. Бяхме работили с него по предишните ни пет проекта и от само себе си се предполагаше, че ще използваме услугите му и за записите на *Blackout*. Дитер беше хитър тип. Още преди години бе успял да ни убеди да подпишем клауза в договора с него, според която му давахме право да определя в кое студио да записваме албумите, чиито продуцент е той. В началото въпросната клауза ни изглеждаше пренебрежимо несъстоятелна, тъй като и без това нямахме собствено помещение за записи, но Дитер се възползва максимално от безразличието ни. След третия ни албум, *In Trance*, вече бяхме затвърдили сътрудничеството помежду си и постепенно той беше иззел не само ролята на продуцент, но и на наш издател и мениджър, което многократно усили влиянието му върху групата. Със сигурност го беше планирал!

По времето на *Blackout* студиото на Дитер вече ни беше втръснало до болка и спешно се нуждаехме от смяна на обстановката, за да се посветим на музиката си. Дадохме му ясно да разбере, че не можем да разгърнем максимално творческите си способности в Щомелн и той обеща да намери нещо ново. Не след дълго ни предложи идея, която ни се стори великолепна:

– Какво ще кажете да заминем в Южна Франция и да записваме там цял месец? Ще се погрижа да имаме къща изцяло на наше разположение, ще закарам там мобилното си студио и ще се наслаждаваме на средиземноморския пейзаж. Съгласни ли сте?

Какво можехме да кажем?

– Страхотно!

Дитер отлетя за Франция, за да подготви престоя ни и седмица по-късно ми звънна с думите:

– Рудолф, открих идеалното място – точно това, което търсехме! Казва се Сен Жак дьо Грас, а къщата е... Мечта, казвам ти! И всичко е в лилаво! Поляните в целия район са покрити с разцъфтяла лавандула. Никога не сте виждали нещо подобно.

Дръж се, Франция – идваме!

Когато два дни по-късно пристигнахме с инструментите си във вила „Сен Пекер“, всичко бе готово за пребиваването ни там. Част от огромната жилищна площ беше превърната в звукозаписно студио, а високите каменни стени осигуряваха невероятна акустика. Самата къща представляваше един от най-великолепните образци на средиземноморската архитектура, които бях виждал дотогава – двуетажна, с няколко балкона и голям басейн, а сутрин, когато се събуждах и отворях прозореца на спалнята си, сладкият аромат на лавандула изпълваше въздуха в стаята. Да, това вече беше друго нещо.

Всяка сутрин се събирахме на терасата, закусвахме спокойно, разговаряхме и изслушвахме материала, който бяхме записали предната вечер. Човече, китарните рифове на Матиас* бяха първокласни! През първите две седмици всичко вървеше като по вода, настроението беше отлично и демо записите звучаха многообещаващо. Изгаряхме от желание за работа. Единственият тъмен облак на хоризонта беше Клаус, който принципно винаги е готов за шеги и погаждане на детински номера, но сега от ден на ден ставаше все по-нервен. Нещо не бе наред с него и на една от сутрешните ни сбирки разбрахме причината – беше си изгубил гласа. Стигна се дотам, че вече бяхме записали цялата музика за албума, но той изобщо не беше в състояние да пее. Страстта му, която винаги бе допринасяла за уникалния му вокален стил, също се испари. Насилваше се да изпълни вокалите, но не успяваше да взема необходимите височини и един ден гласът му окончателно предаде богу дух. И таз хубава! Ами сега?

Никой не знаеше какво да правим. Откъснати от целия ни познат свят в Южна Франция и обградени отвсякъде с лавандулови поля, които изведнъж бяха започнали да ни дразнят, се взирахме в отчаяното лице на вокалиста ни.

– Хора, няма смисъл – каза той разочаровано. – Вече не мога да пея!

* Става дума за китариста Матиас Ябс, присъединил се към състава на Scorpions през 1978 г. – Б.пр.

Нямаше подобрене и през следващите дни, затова решихме да прекъснем записите. Събрахме си багажа и се върнахме в Германия, измъчвани от несигурност. Какво ни очакваше занапред? Нямахме и най-малка представа.

Клаус веднага отиде да се прегледа, но когато казал, че е певец по професия, лекарят само поклатил съчувствено глава:

– Г-н Майне, опасявам се, че ще се наложи да изоставите пеенето за неопределено време. Много съжалявам. Най-добре да си намерите друга работа.

Клаус бе съсипан. Ние също.

По гласните му струни се бяха появили някакви възли и именно те му пречеха да пее, но още по-лошото в случая бе, че е можел съвсем лесно да предотврати образуването им. Как беше историята със зъбобола? През изминалите десетина години Клаус не само бе пренапрягал гласните си струни – един от най-чувствителните органи в човешкото тяло, – но и системно ги беше съсипвал. В крайна сметка, гласът му не беше школуван, а и той не желаше да чуе за уроци по усвояване на техники на дишане или нещо подобно. Според него, учителите по пеене бяха за лигави поп изпълнители, не за истински рокаджии. Случваше се да изсмуче някое и друго хапче за гърло, но дотам. Тъжната реалност го свали на земята, и то по най-грубия начин. Нима бе дошъл краят на пътуването ни?

Клаус замина за Кьолн и се подложи на операция с пълна упойка, при която възлите от гласните му струни бяха успешно отстранени, но му предстоеше дълъг период на възстановяване. Положението бе неприятно за всички ни, защото певецът ни трябваше да почива, а останалите в групата бяхме като на тръни. От една страна нямахме търпение да продължим със записите, но от друга се тревожихме искрено за приятеля си. В никакъв случай не желаехме да го притискаме и правехме всичко възможно да му осигурим необходимото спокойствие. И без това нямахме кой знае какъв избор.

Дните минаваха, а гласът на Клаус не даваше никакви признаци на подобрене. Точно обратното – състоянието му се влошаваше. Следоперативната рана във фаринкса му се бе възпалила и в резултат се беше образувал опасен полип, който на свой ред се наложи се да бъде отстранен по хирургичен път. Мъките му сякаш нямаха край и виждахме, че е на ръба на силите си. Цялата тази ситуация го бе изтощила и физически, и психически, като мисля, че вече бе изгубил вяра в положителния изход. Нямаше и помен от жизнерадостния човек, с когото бяхме свикнали. Колкото повече приближаваше денят на след-

ващата операция, толкова по-силен ставаше страхът на Клаус от окончателното разбиване на пух и прах на голямата му мечта – да завладее света със Scorpions. Трябваше обаче да се справи. Всички трябваше да се справим.

След втората операция Клаус отиде на консултация при някакъв специалист от Виена, известен с клиентелата си от прочути оперни певци. Готов бе на всичко и се вкопчваше във всяка възможност като удавник за сламка. Процедурата бе преминала успешно, но все още не беше ясно дали някога отново ще може да пее и дори и най-добрите лекари в света не се наемаха да се ангажират с конкретна прогноза. Всячески се стараехме да повдигнем духа на къдравия ни приятел, докато самият той водеше тежка вътрешна битка – бе готов да се бори за гласа си с всички сили, но и не желаше да застане на пътя на групата към успеха.

Точно тогава бяхме на прага на превръщането ни в истински суперзвезди. *Lovedrive* бе удостоен със златен статус в САЩ, а и *Animal Magnetism* също се радваше на голям успех. Целият свят очакваше следващия ни албум и всеки изгубен ден ни връщаше крачка назад. Разбирах терзанията на Клаус, тъй като бяхме свикнали да работим усилено за придвижването на групата само в една посока – напред, – а ето, че мотото ни изведнъж бе станало: „Дишай дълбоко и пий чай.“ Налагаше се светът да ни почака.

Месец след втората операция Клаус ми дойде на гости. Тъкмо прослушавах демо записите на няколко нови песни, които бях композирал, и се намирах в приповдигнато настроение. За разлика от него. Влизайки през вратата, той дори не успя да се усмихне – толкова потиснат беше. Пуснах му първата песен, която изслуша безизразно, а когато тръгна следващото парче, само поклати глава и прошепна:

– Рудолф, не виждам никакъв смисъл. Вече минаха три месеца, откакто бяхме във Франция. Мисля, че трябва да се огледате за нов певец. Аз съм само пречка за групата.

– Клаус, и дума да не става! – ядосах се аз. – Не желая никога повече да чувам такива глупости, разбра ли?

Той се изправи и закричи с наведена глава и угрижен поглед из стаята. Опитах се да го окуража:

– Повярвай ми, Клаус, това не е краят. Знам, че отново ще пееш със Scorpions. Просто го знам!

Наистина бях напълно убеден, че краят на групата не е дошъл. Имахме

да постигаме още толкова много, че изобщо не желяех и да си помисля за спиране. Сърцето ми ме окуражаваше: „Дръж се, момче!“

– Какво ще стане с новия ни албум? – прошепна Клаус.

– Ще почака. Не се притеснявай за него. Първо оздравей, след това ще продължим напред. И не забравяй едно – ще те чакаме толкова, колкото трябва! Окей?

Клаус погледна демонстративно встрани.

– Окей? – настоях аз.

Кимна тъжно. Прегърнах го.

– Човече, приятелю, ще се справим. Усмихни се, де! Замисли се колко много сме постигнали дотук. Помниш ли как ударихме в земята всички онези американски групички на Световните рок серии* в Кливланд? Как 60-хилядната публика тотално откачи по време на изпълнението ни и не спираше да скандира името ни? По дяволите, нима ще се оставим да ни спре някакъв проклет полип? Тепърва ни очакват още много такива концерти и ти гарантирам, че усещането ще е милион пъти по-хубаво. Ще бъде страхотно. Страхотно. Страхотно. Страхотно. *Страхотно!*

Клаус само се усмихна измъчено. Нищо повече. Засега.

През есента на 1981 г. калифорнийската хард рок група Dokken записваше един от албумите си в студиото на Диркс и на продуцента ни му хрумна идеята да дадем на вокалиста им Дон Докън да изпее партиите на Клаус върху демо записите на новите ни песни. Така щяхме да можем да започнем да работим над аранжиментите и да не губим ценно време, докато чакаме певеца ни да се оправи. Този ход се оказа доста находчив и печеливш, тъй като от мига, в който научи за него, Клаус вече не можеше да си намери място. Неговите песни – с чужд глас? Хайде бе! Така пламна искрата, която му липсваше, за да задейства собствения си механизъм за възстановяване, и той събуди бореца в себе си. Най-сетне!

Лекарят му го бе посъветвал известно време да избягва дори да говори, за да не подлага гласа си и на най-малкото напрежение. Клаус се придържаше към препоръката и започна да идва с нас в студиото, носейки със себе

* Световните рок серии (World Series of Rock) – ежегоден рок фестивал, провеждащ се от 1974 до 1980 г. на стадион „Кливланд Стейдиъм“ в Кливланд, щата Охайо. Scorpions свирят на предпоследното му издание, състояло се на 28 юли 1979 г., делейки сцената с AC/DC, Aerosmith, Thin Lizzy, Journey и Тед Нъджънт. – Б.пр.

си малък тефтер. Когато искаше да ни „каже“ нещо, вдигаше ръка като ученик, докато привлече вниманието ни, и ни показваше бележките си. „Рудолф, свириш като задник!“, гласеше една от тях. Погледнах го обидено. Сериозно ли го мислеше? Той обаче се ухили и ми подаде втори лист с нарисувана широка усмивка. Страхотно! Клаус си беше възвърнал веселия нрав и доброто настроение. Сигурен съм, че ако бе солов изпълнител, отдавна щеше да си е пръснал мозъка, но фактът, че всички в групата го подкрепяхме, му даваше допълнителни сили, за да се пребори.

Като част от терапията си, Клаус трябваше да носи специална яка около врата си, която през равни интервали пускаше електрически импулси към гласните му струни, за да ускори възстановяването на мускулатурата им. Каква картинка представляваше само с нея! На всичкото отгоре постоянно си тананикаше песни на Beatles, тъй като в тях няма високи тонове. Напредъкът му обаче бе очевиден и скоро той вече можеше отново да говори нормално, а енергията, която бе натрупал през цялото време, докато беше мълчал, напираше да се излее навън. Усещах, че много скоро щяхме да си възвърнем добрия стар певец.

Изминалите месеци ме бяха изтозили емоционално, ето защо реших да си взема двуседмична почивка и да посетя Себу – малък остров във Филипинския архипелаг. Няколко дни преди да отпътувам се срещнах с Клаус и му казах:

– Имам идея. Издателите ни в Япония искат да отскочим при тях за някоя и друга рекламна кампания. Както знаеш, утре заминавам на почивка, но ти предлагам след две седмици да се срещнем в Хонконг и оттам да хванем самолета за Токио. Ще се настаним в „Четири сезона“*, ще дадем малко интервюта и ще си отядем на суши. Пълно отпускане и никакъв стрес. Какво ще кажеш?

– Ще се видим в Токио, Спиди! – засмя се той и ми пожела приятен полет.

– Така те искам!

Себу беше върхът. Най-сетне бях в състояние да презаредя батериите си, което доведе до моментален творчески подем. Без да се напругам ни най-малко, използвайки времето между разходките по плажа, масажите и всевъзможни други мързеливи занимания, композирах песните „China White“ и

* Канадска верига луксозни хотели, основана през 1960 г. Към настоящия момент компанията притежава над 80 хотела по целия свят. – Б.пр.

„Dynamite“* – без бързане и стрес. Така, както би трябвало да бъде винаги.

Последвалите дни в Япония бяха наистина прекрасни и с Клаус се наслаждавахме на всяка секунда от престоя ни. Специално за него това пътуване бе от изключителна важност, тъй като отчаяно се нуждаеше от смяна на обстановката след всички онези мъчителни месеци в ХанOVER. И най-вече – трябваше отново да се почувства като рокаджия и веднъж завинаги да се отърси от положението си на безпомощен пациент.

Всичко протече точно както го бях планирал – енергията на Токио оказва търсения ефект и слънцето отново огря душата на Клаус, ако ме разбирате. Веднага звъннах на Диркс и му съобщих радостната вест:

– Дитер, включвай мишпулта! Чувствам, че Клаус ще бъде готов за работа в мига, в който се върнем в Германия. О, йе!

И наистина – седем месеца след втората операция, гласът на Клаус бе отново на линия! Отидохме в студиото, изтрихме записите на Дон Докън и той се отправи с бойна стъпка към кабината, в която записваше вокалите си. Никой от нас няма да забрави до края на живота си това, което последва. Клаус запя! И то как. Беше успял да надвие и последните остатъци от болестта си и усетихме, че в онзи миг той е най-щастливият човек на света. Вложи толкова чувство в изпълнението си, че едва не се просълзахме. Стояхме безмълвни и не можехме да повярваме на късмета си. Преживявахме миг на *истинско възшебство*. Гласът на Клаус бе по-мощен и уверен откогато и да било преди. Същински пеещ динамит!

С нашата подкрепа приятелят ни беше трансформирал отрицателната енергия на заболяването си във вдъхновено изпълнение на песните ни, с което постигна пълна победа. Освен всичко останало новият му *метален глас* се превърна в отличителната черта на албума, макар първоначалната идея за *Blackout* да бе съвсем различна.

* Влезли в осмия студиен албум на групата, *Blackout* (1982). – Б.ред.